

Ceturtdiena, 2020. gada 22. oktobris

P9_TA(2020)0282

Eiropas izglītības nākotne saistībā ar Covid-19

Eiropas Parlamenta 2020. gada 22. oktobra rezolūcija Eiropas izglītības nākotne saistībā ar Covid-19 (2020/2760(RSP))

(2021/C 404/08)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 165. un 166. pantu,
  - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 5. panta 3. punktu un Protokolu (Nr. 2) par subsidiaritātes principa un proporcionalitātes principa piemērošanu,
  - ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 14. pantu,
  - ņemot vērā Iestāžu kopīgo proklamāciju par Eiropas sociālo tiesību pīlāru ⁽¹⁾,
  - ņemot vērā Komisijas 2020. gada 30. septembra paziņojumu “Eiropas izglītības telpas izveide līdz 2025. gadam” (COM(2020)0625),
  - ņemot vērā Komisijas 2020. gada 30. septembra paziņojumu “Digitālās izglītības rīcības plāns 2021.-2027. gadam. Izglītības un apmācības pārveide digitālajam laikmetam” (COM(2020)0624),
  - ņemot vērā Komisijas 2020. gada 1. jūlija paziņojumu “Eiropas Prasmju programma ilgtspējīgai konkurētspējai, sociālajam taisnīgumam un noturībai” (COM(2020)0274),
  - ņemot vērā Komisijas 2018. gada 17. janvāra paziņojumu par Digitālās izglītības rīcības plānu (COM(2018)0022),
  - ņemot vērā Komisijas 2017. gada 14. novembra paziņojumu “Eiropas identitātes stiprināšana ar izglītību un kultūru” (COM(2017)0673),
  - ņemot vērā 2020. gada 17. aprīļa rezolūciju par koordinētu ES rīcību Covid-19 pandēmijas un tās seku apkarošanai ⁽²⁾,
  - ņemot vērā Parlamenta 2018. gada 11. decembra rezolūciju “Izglītība digitālajā laikmetā: problēmas, iespējas un gūtā pieredze ES politikas izstrādē” ⁽³⁾,
  - ņemot vērā 2018. gada 12. jūnija rezolūciju par izglītības modernizēšanu Eiropas Savienībā ⁽⁴⁾,
  - ņemot vērā jautājumus Padomei un Komisijai par Eiropas izglītības nākotni saistībā ar Covid-19 (O-000052/2020 – B9-0020/2020 un O-000053/2020 – B9-0021/2020),
  - ņemot vērā Reglamenta 136. panta 5. punktu un 132. panta 2. punktu,
  - ņemot vērā Kultūras un izglītības komitejas rezolūcijas priekšlikumu,
- A. tā kā saskaņā ar Eiropas sociālo tiesību pīlāru piekļuve kvalitatīvai un iekļaujošai izglītībai un mūžizglītībai ir viena no pamata cilvēktiesībām un ir būtiski svarīga prasmju apguvei un uzturēšanai, pilnīgai un aktīvai līdzdalībai sabiedrībā un efektīvai piekļuvei mainīgajam darba tirgum;
- B. tā kā saskaņā ar UNESCO datiem gandrīz 1,6 miljardiem izglītojamo vairāk nekā 190 valstīs, t. i., 94 % no izglītojamo kopskaita visā pasaulē, nācās piedzīvot izglītības un apmācības iestāžu slēgšanu Covid-19 krīzes kulminācijas brīdī; tā kā tas joprojām skar vairāk nekā 60 % izglītojamo visā pasaulē; tā kā mazāk nekā 25 % no valstīm ar zemiem ienākumiem ir kādā veidā nodrošinājušas mācības attālināti; tā kā visattīstītākajās valstīs piekļuves rādītājs digitālajai izglītībai bija aptuveni 90 %, kas nozīmē, ka 10 % skolēnu joprojām tika atstāti novārtā ⁽⁵⁾;

⁽¹⁾ OV C 428, 13.12.2017., 10. lpp.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0054.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0485.

⁽⁴⁾ OV C 28, 27.1.2020., 8. lpp.

⁽⁵⁾ Brookings Institution, 2020. gada aprīlis.

Ceturtdiena, 2020. gada 22. oktobris

- C. tā kā ES līmenī joprojām pastāv ievērojamas atšķirības un dažās valstīs līdz 32 % skolēnu vairākus mēnešus nav piekļuves izglītībai; tā kā daudziem izglītojamajiem šādu piekļuves trūkumu izraisīja digitālā aprīkojuma neesamība, nepietiekamas digitālās prasmes vai iepriekš pastāvoša nelabvēlīgāka situācija; tā kā pat gadījumos, kad izglītojamajiem bija piekļuve digitālajai izglītībai, viņiem joprojām bieži nācās mācīties bez skolotāja, līdzbiedru vai ģimenes atbalsta, dažkārt nestabilos mājās apstākļos;
- D. tā kā traucējumi, ko Covid-19 pandēmija ir radījusi pasaules izglītības un apmācības sistēmās, iespējams, ir visnopietnākie, kādi vēsturē jebkad pieredzēti, jo veselai skolēnu paaudzei ir apdraudēta iespēja mācīties un zudumā var aiziet gadu desmitos gūtais progress; tā kā zaudēto mācīšanās iespēju dēļ attiecīgā paaudze, visai iespējams, nākotnē gūs mazākus ienākumus, un, iespējams, Eiropas Savienībā kopumā būs vērojama arī negatīva ietekme uz darba ražīguma pieaugumu un konkurētspēju; tā kā tās pašas pašas paaudzes iekļaušanos darba tirgū smagi ietekmē Covid-19 izraisītā ekonomikas krīze;
- E. tā kā izglītības iestādēm ir daudz plašāka sociālā un audzinošā funkcija un tās ietekmē izglītojamo fizisko un garīgo veselību; tā kā ir pierādījies, ka tiešas saskarsmes trūkums starp skolotāju un skolēnu bieži ietekmē izglītojamo labjutību un garīgo veselību; tā kā pandēmija ir uzsvērusi skolotāju būtiski svarīgo nozīmi izglītībā un sabiedrībā; tā kā skolotājiem un citiem izglītības jomas darbiniekiem bieži ir bijusi pārāk liela slodze un viņiem ir vajadzīgs lielāks atbalsts un atzinība par veikto darbu;
- F. tā kā krīze ir paātrinājusi pāreju uz digitālu mācīšanos un stimulējusi inovāciju izglītības nozarē, piemēram, e-mācību iespēju uzlabojumus; tā kā ieguldījumi mācību tehnoloģiju uzņēmumos pēdējo gadu laikā ir veicinājuši izglītību tiešsaistē un e-mācību risinājumus; tā kā partnerībām starp uzņēmumiem un izglītības iestādēm ir nozīme inovācijas veicināšanā izglītības nozarē; tā kā izglītības iestādēm arī turpmāk būtu jāpaliek galīgo lēmumu pieņēmējam par izglītības saturu;
- G. tā kā tajā pašā laikā krīzes izraisītā pēkšņā pāreja uz masveida tiešsaistes mācībām un attālināto apmācību ir izgaismojusi ārkārtīgi lielas nepilnības digitālās izglītības politikas izstrādē un īstenošanā Eiropas Savienībā un dalībvalstīs; tā kā krīze turklāt ir arī apliecinājusi to, ka starp dalībvalstīm ir vajadzīga plašāka sadarbība un koordinācija izglītības un apmācības politikas jomā;
- H. E. tā kā pēkšņā pāreja uz digitālajiem risinājumiem notika apstākļos, kad 43 % Eiropas iedzīvotāju trūka digitālo pamatprasmju⁽⁶⁾; tā kā pastāv tieša saikne starp dalībvalsti, kurā cilvēki dzīvo, kur tieši tie dzīvo katrā dalībvalstī, viņu sociālekonomisko statusu, vecumu, ienākumiem, izglītības līmeni un nodarbinātību, no vienas puses, un viņu digitālās prasmes pakāpi, no otras puses; tā kā digitālā pārveide un jaunu tehnoloģiju izmantošana ietekmē darba tirgu, radot vajadzību pēc augstākiem digitālās prasmes līmeņiem;
- I. tā kā pandēmija rada iespēju nodoties pārdomām par izglītības nākotni;
- J. tā kā Komisijas mērķis ir līdz 2025. gadam izveidot Eiropas izglītības telpu;
- K. tā kā Eiropadomes panāktā politiskā vienošanās par 2021.–2027. gada daudzgadu finanšu shēmu (DFS) ietvertu ievērojamus samazinājumus galvenajām izglītības programmām, piemēram, "Erasmus+"; tā kā Parlaments vairākkārt ir aicinājis noteikt vērienīgu budžetu izglītības programmām; tā kā pašreizējai ekonomikas krīzei nevajadzētu būt par iemeslu tam, ka tiek samazināti publiskā sektora izdevumi izglītībai;
- L. tā kā saskaņā ar subsidiaritātes principu izglītības politika ir ekskluzīvā dalībvalstu kompetencē, savukārt Savienības loma ir nodrošināt atbalstu un koordināciju,
1. atzinīgi vērtē izglītības un apmācības iestāžu un jo īpaši tajās strādājošo skolotāju un pedagogu, kā arī skolēnu un vecāku radošumu un atdevi, pielāgojoties mācībām tiešsaistē un attālinātajām mācībām, jo īpaši ņemot vērā strauji mainīgos apstākļus un pašreizējo nenoteikto situāciju; tāpat arī atzinīgi vērtē iedzīvotāju, pilsoniskās sabiedrības un neformālās izglītības nodrošinātāju rādīto pozitīvo piemēru, pielāgojot savas izglītības prakses un veidojot iniciatīvas, kas ir

⁽⁶⁾ Digitālās ekonomikas un sabiedrības indekss, 2019. gads.

Ceturtdiena, 2020. gada 22. oktobris

ļāvušas turpināt mācības; aicina darīt vairāk, lai izvērstu efektīvas iniciatīvas un palielinātu to redzamību, kā arī veicinātu labākās prakses visos izglītības sektoros; aicina Komisiju nodrošināt dalībvalstīm platformu, kurā dalīties ar labām praksēm, un šajā nolūkā apsvērt jaunu iniciatīvu iespējas, piemēram, Eiropas Tiesīsaistes universitātes izveidi;

2. uzsver, ka pēkšņā digitālā pārkārtošanās izglītības un apmācības jomā ir atklājusi arī nepilnības attiecībā uz piekļuvi digitālajai infrastruktūrai un ierīcēm, tiesīsaistes mācību kvalitāti un skolēnu, skolotāju un pasniedzēju prasmēm;

3. pauž nožēlu par to, ka Eiropā joprojām ir skolēni un studenti, kuriem nav piekļuves digitālajai izglītībai; atkārtoti uzsver nepieciešamību uzlabot savienojamību Eiropas līmenī, jo īpaši lauku un attālos apvidos, un uzlabot piekļuvi digitālajam aprīkojumam; norāda uz jaunākajām inovācijām ar izglītību saistītos datoros, planšetēs un programmatūrā Eiropā;

4. pauž bažas par skolotāju un skolēnu nepietiekamajām digitālajām prasmēm, kas kavē efektīvu digitālo izglītību; tāpēc atgādina par vajadzību ieguldīt skolotāju un pasniedzēju prasmju pilnveides un profesionālās kvalifikācijas paaugstināšanas iespējās visā Eiropā, lai nodrošinātu, ka viņiem ne tikai ir digitālās prasmes, bet arī viņi spēj tās sniegt; norāda uz skolotāju mobilitātes un zināšanu nodošanas vērtību kā būtisku instrumentu šajā nolūkā un aicina Komisiju vēl vairāk atbalstīt šādas iniciatīvas;

5. norāda, ka krīze ir atšķirīgā mērā ietekmējusi dažādus izglītības un mācību sektorus, augstākās izglītības iestādēm nereti gūstot labākus panākumus, jo tām ir infrastruktūra, resursi un pieredze digitālo rīku izmantošanā; uzsver, ka traucējumi pirmsskolas izglītībā, skolas izglītībā, profesionālajā izglītībā un apmācībā, pieaugušo izglītībā un neformālajā izglītībā ir bijuši spēcīgāki, un aicina darīt vairāk, lai nodrošinātu efektīvu attālināto mācīšanos šajos sektoros; atgādina, ka šajā nolūkā ir vajadzīgs pietiekams finansiālais atbalsts;

6. aicina Komisiju vākt, izvērtēt un publicēt dalībvalstu datus par pandēmijas ietekmi uz izglītojamo dalību tālmācībā, īpaši vēršot uzmanību uz gadījumiem, kad viņi nevarēja piedalīties digitālo līdzekļu trūkuma dēļ; aicina Komisiju arī vākt datus par skolotāju digitālajām prasmēm dalībvalstīs;

7. ar bažām norāda, ka digitālās izglītības atšķirības ir saasinājušas pastāvošo nevienlīdzību gan starp dalībvalstīm, gan pašās dalībvalstīs un ka tās ir nesamērīgi ietekmējušas tos iedzīvotājus, kuri jau tāpat atrodas sociāli, ekonomiski vai citā ziņā nelabvēlīgākā situācijā, cilvēkus ar mācīšanās grūtībām vai invaliditāti un citu neaizsargāto grupu vai minoritāšu pārstāvjus; uzsver, ka digitālās plaisas pārvarēšana ir neatliekama prioritāte;

8. turklāt atgādina par skolu un citu izglītības iestāžu būtiski svarīgo nozīmi, piemēram, nodrošinot piekļuvi regulārām maltītēm un audzinātāju atbalstam; uzsver norobežošanas pasākumu nelabvēlīgo ietekmi uz izglītojamo garīgo veselību un labjutību saistībā ar stresu, ko rada novērtējums un atzīmes, kā arī izolētība no līdzbiedriem;

9. tādēļ atzinīgi vērtē izglītības speciālistu un dalībvalstu centienus nodrošināt klātienē mācību atsākšanos no Covid-19 pasargātā vidē; aicina dalībvalstis darīt to, kas ir nepieciešams, lai garantētu klātienē mācības visiem; atzīst sarežģījumus, kas saistīti ar darbības atjaunošanu izglītības iestādēs, un pauž nožēlu par koordinācijas un labāko praksi apmaiņas trūkumu Eiropas līmenī; aicina Komisiju un dalībvalstis cieši sadarboties, lai pēc iespējas mazinātu ar veselību saistītos riskus darbiniekiem un izglītojamajiem un pēc iespējas palielinātu iespēju, ka izglītība klātienē var turpināties; tajā pašā laikā uzskata, ka jaunas norobežošanas gadījumā izglītības iestādēm jābūt aprīkotām, lai sniegtu kvalitatīvas digitālās mācības visiem izglītojamajiem, un jārisina garīgās veselības un labjutības jautājumi sadarbībā ar vecākiem un citām attiecīgām interesētajām personām;

10. uzsver, ka sociālajai nevienlīdzībai, kā arī nevienlīdzībai izglītības jomā saknes bieži vien meklējamas agrā bērnībā un ka, cilvēkam pieaugot, šai nevienlīdzībai ir tendence palielināties, jo zems izglītības līmenis parasti pasliktina nodarbinātības izredzes, un tas savukārt mazina piekļuvi mācīšanās un attīstības iespējām darba vidē;

Ceturtdiena, 2020. gada 22. oktobris

11. pauž bažas par krīzes izgaismotajiem nevienmērīgajiem digitālā analfabētisma līmeņiem, tā kā daudzi cilvēki saskaras ar grūtībām tiešsaistes datu pamataizsardzības, kibernetikas un informācijpratības jomā; uzsver īpašās problēmas, ko šajā saistībā rada dezinformācija un viltus ziņas; uzsver, ka ir svarīgi mācīt pamata digitālās un informācijpratības prasmes, izmantojot patiesas mūžizglītības pieeju, un uzsver vajadzību uzlabot gados vecāku cilvēku un nelabvēlīgākā situācijā esošām grupām piederīgo personu piekļuvi digitālo prasmju apguvei; aicina paredzēt plaša mēroga Eiropas digitālās prasmes iniciatīvas, kas balstītas pārskatītajā Digitālās izglītības rīcības plānā;

12. uzskata, ka galvenā no krīzes gūstamā mācība ir tā, ka nākotnē Eiropas Savienības izglītības un apmācības politikas uzmanības centrā jābūt iekļaušanai un iespēju vienlīdzībai gan attiecībā uz piekļuvi, gan kvalitāti;

13. uzsver krīzes apliecināto, proti, ka izglītības politikā ir nepieciešama līdzradoša vairāku ieinteresēto personu pieeja, kuras ietvaros gan politikas izstrādē, gan īstenošanā iesaistītos skolotāji un pasniedzēji, izglītojamie, neformālās izglītības un apmācības sniedzēji, vecāki, uzņēmumi, pilsoniskā sabiedrība, arodbiedrības un vietējās iestādes; atgādina, ka mācīšanās notiek formālā, neformālā un ikdienējā vidē un ka politikas veidošanai ir jābūt vērīgai uz šo daudzveidīgo pieeju;

14. pauž pārliecību, ka krīze sniedz iespēju padziļināti pārdomāt izglītības un apmācības politikas turpmāko ievirzi un tās nozīmi plašākā atveseļošanās programmā pēc pandēmijas; uzsver izglītības noteicošo lomu saistībā ar zaļo un digitālo pārkārtošanos; atgādina, ka Eiropas zaļajā kursā ir atzīta skolu, apmācības iestāžu un universitāšu būtiskā nozīme pārmaiņu veidošanā;

15. turklāt uzskata, ka pašlaik ir īstais laiks pārdomāt un modernizēt programmas un mācību metodes un paātrināt pārmaiņu tempu; mudina dalībvalstis savās izglītības un apmācības sistēmās ieviest digitalizāciju un inovācijas un gudrā, uz izglītības guvumiem orientētā veidā integrēt jaunās un nākotnes tehnoloģijas, piemēram, mākslīgo intelektu, blokķēdes, adaptīvus mācību risinājumus un spēliskošanu; uzsver, ka ir nepieciešams pētīt inovatīvu tehnoloģiju ietekmi uz izglītību un Eiropas līmenī popularizēt labāko praksi piemērus; atgādina par intelektuālā īpašuma pamatā esošo juridisko un ētisko principu svarīgumu digitālās izglītības saturā kontekstā; uzsver, ka digitālo tehnoloģiju izmantošana būtu jāestrādā izglītībā no agrīna vecuma, nodrošinot pienācīgu profesionālo uzraudzību, ko veiktu pieaugušie, un augstākos datu un autortiesību aizsardzības standartus;

16. uzsver, ka nekas nevar aizstāt tiešu saskarsmi starp skolotājiem un izglītojamajiem un ka tikai mācības klātienē var efektīvi nodrošināt starppersonisko un sociālo prasmju apguvi; tāpēc uzskata, ka, lai gan pandēmija, visticamāk, aizsāks pāreju uz lielākā mērā hibrīdu izglītības modeli, kurā klātienē mācības klasē būs apvienotas ar e-mācību risinājumiem, mācībām klātienē joprojām ir jābūt izglītības un apmācības pamatā; atgādina par humanitāro zinātņu apguves nozīmi un uzskata, ka tās ir būtiski svarīgas zinātnes, tehnoloģijas, inženierzinātņu, mākslas un matemātikas priekšmetu un uzņēmējdarbības prasmju papildināšanā;

17. uzskata, ka labāka sadarbība un koordinācija starp dalībvalstīm un vērienīgāka Eiropas Savienības izglītības un apmācības politika būtu jābūt efektīvāk reaģēt uz Covid-19 krīzi, un mudina ES turpmāk aktīvāk iesaistīties koordinācijas nodrošināšanā;

18. tāpēc aicina Komisiju ierosināt drosmīgu politikas satvaru turpmākajai Eiropas izglītības politikai, pārveidojot Eiropas izglītības telpu no nenoteikta, uz plašiem principiem balstīta redzējuma par konkrētu darba programmu ar izmērāmiem mērķiem, kā arī ne vēlāk kā līdz 2025. gadam reāli ieviešot Eiropas Savienībā kvalifikāciju, diplomu un ārzemju mācību periodu automatisku savstarpējo atzīšanu; mudina Komisiju ar tikpat drosmīgu pieeju pievērsties atjauninātajam Digitālās izglītības rīcības plānam, sākotnējo atsevišķu pasākumu kopumu pārveidojot par pilnībā izstrādātu digitālo prasmju un izglītības stratēģiju; uzver, ka Komisijai ir aktīvi jāiesaista Parlaments visos politikas veidošanas posmos;

19. uzsver, ka Eiropas turpmākās izglītības politikas pamatā jābūt vienotam politikas satvaram, kas nodrošina, ka visas attiecīgās politiskās iniciatīvas, piemēram, Prasmju programma Eiropai, Eiropas izglītības telpa, Digitālās izglītības rīcības plāns, Garantija jauniešiem un Garantija bērniem, ir papildinošas un atbalsta skaidrus kopējos politiskos mērķus; uzskata, ka izglītības dimensijai jābūt daļai no dialoga ar iedzīvotājiem, piemēram, saistībā ar gaidāmo konferenci par Eiropas nākotni;

Ceturtdiena, 2020. gada 22. oktobris

20. norāda, ka Eiropas augstākās izglītības telpas izveidē gūtais progress ir ievērojami lielāks nekā līdzīgos procesos citos izglītības sektoros; tādēļ mudina Komisiju koncentrēt vairāk centieni citos izglītības sektoros, jo īpaši pirmsskolas izglītībā, skolu izglītībā, pieaugušo izglītībā un profesionālajā izglītībā un apmācībā, izmantojot mūžizglītības pieeju;
21. atgādina, ka programma “Erasmus+” ir galvenais finansēšanas instruments, ar ko tiek atbalstīta Eiropas izglītības telpas izveide; uzsver, ka ar “Erasmus+” atbalstu ir izstrādāti vērtīgi instrumenti pedagoģisko resursu sagatavošanai un apmaiņai, piemēram, e-mērķsadarbības ietvaros, un izstrādāti skolotāju apmācības moduļi, piemēram, saistībā ar “*School Education Gateway*”; uzskata, ka šādi instrumenti būtu jāpaplašina, labāk jāfinansē un aktīvi jāpopularizē izglītības kopienā, lai ievērojami uzlabotu mācību vielas pasniegšanu un apguvi tiešsaistē; atgādina par savu atbalstu programmai “Erasmus+”, lai papildinātu mobilitāti, taču ne lai to aizstātu ar virtuāliem mācību un sadarbības rīkiem; norāda uz vairāku Parlamenta ierosināto ar izglītību saistīto izmēģinājuma projektu un sagatavošanās darbību vērtīgo pienesumu un aicina sekmīgās sagatavošanās darbības iestrādāt politikā un programmās;
22. turklāt uzsver profesionālās izglītības un apmācības izcilības centru, iniciatīvas “*DiscoverEU*” un iniciatīvas “Eiropas universitātes” potenciālo ieguldījumu Eiropas izglītības telpā; tomēr pauž nožēlu par to, ka Komisijas pārskatītajā daudzgadu finanšu shēmas priekšlikumā (2020. gada maijs) programmai “Erasmus+” nebija atvēlēts nepieciešamais finansējums — kuru Eiropadome 2020. gada jūlijā samazināja vēl vairāk —, lai šīs pamatiniciatīvas būtu iespējams īstenot, neietekmējot programmas galvenās daļas, jo īpaši mācību mobilitātes iespēju un programmas iekļaujošā rakstura paplašināšanu;
23. norāda, ka vairākas ES finansējuma programmas var atbalstīt izglītības politiku; aicina Komisiju noteikt prioritāti uz mērķi vēršoties ieguldījumiem digitālajā infrastruktūrā un aprīkojumā izglītības iestādēm un izglītojamajiem, lai padarītu iespējamu tālmācību un mācīšanos tiešsaistē, īpaši norādot uz digitālajām ierīcēm un piekļuvi internetam attālos un lauku apvidos; uzsver, ka šim nolūkam būtu jāizmanto Eiropas infrastruktūras savienošanas instruments, Atvērto telpu un noturības mehānisms un Eiropas Reģionālās attīstības fonds;
24. uzsver, ka augsti kvalitatīvas izglītības sistēmas veido pamatu ES konkurētspējai pasaulē, un atgādina, ka labi funkcionējošām izglītības un apmācības sistēmām ir nepieciešami lieli publiskie ieguldījumi; šajā saistībā uzsver, ka vērienīgai politikai, kurai nav atbilstoša finansējuma, trūkst ticamības; pauž dziļu nožēlu par to, ka gaidāmā budžeta samazināšana saskaņā ar politisko vienošanos, ko Eiropadome jūlijā panāca par nākamo DFS, īpaši skar programmas, kas atbalsta izglītības un apmācības politiku, jo īpaši “Erasmus+”, “Apvārtnis Eiropa” un Eiropas Sociālais fonds Plus. atkārtoti aicina atvēlēt “Erasmus+” trīskārt lielāku budžetu salīdzinājumā ar budžetu, kas bija paredzēts 2014.–2020. gada DFS; aicina dalībvalstis vērienīgi izmantot ar atvērto telpu plānu pieejamos līdzekļus, lai veicinātu ieguldījumus izglītībā; mudina dalībvalstis ievērojami palielināt publiskos izdevumus izglītībai;
25. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.
-